

„Mistrovsky zachycená neurčitost a nejistota
vyvolává ve čtenáři plíživé napětí!“

HorrorAddicts

A O K I G A H A R A

LES

SEBEVRAHŮ

JEREMY BATES

Les sebevrahů

Nejděsivější místa světa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Jeremy Bates

Les sebevrahů – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

A O K I G A H A R A

LES

SEBEVRAHŮ

JEREMY BATES

LES
SEBEVRAHŮ

© Jeremy Bates, 2014
Translation © David Sajvera, 2017
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-7505-661-0
ISBN e-knihy 978-80-7505-695-5 (1. zveřejnění, 2017)

2004

PROLOG

LES SEBEVRAHŮ je místo, které skutečně existuje. Japonci mu říkají Aokigahara Jukai (Ah-oh-ki-gah-hah-rah Ju-kii), což v překladu znamená „Moře stromů“.

Každoročně zde místní úřady musejí odklízet více než stovku lidských těl, která obyčejně visí na stromech a nacházejí se v různých fázích rozkladu. Opuštěné stany, plesnivé spacáky, špinavé batohy a kilometry plastové pásy pokrývající zem jsou všudypřítomnou dekorací.

Říká se, že se v lese stále ukrývají duchové sebevrahů a že tu místní obyvatelé v noci slýchají zvláštní nevysvětlitelné zvuky a křik. Informační tabule také varují návštěvníky, aby se pohybovali po vyznačených trasách. Turisté, kteří chtějí spatřit hrůzné výjevy, je ale často ignorují a vydají se svou vlastní cestou. Většina z nich najde cestu zpátky. Některým se to ale už nikdy nepodaří.

1

Z TOKIA do prefektury Jamanaši, kde se nachází hora Fudži-san, na Západě známá spíš jako Fudži, jsme se vypravili dvěma automobily. První auto jelo přímo před námi. Byla to malá dodávka Toyota. Měla menší a hranatější karoserii, než mají tato auta ve Spojených státech, a patřila našemu známému, účetnímu, který se jmenoval Honda. Myslím, že by to někdo mohl považovat za dobrý vtíp – Honda řídí toyotu, ale tak se ten člověk prostě jmenoval: Kacuiči Honda. V autě s ním jel ještě Neil Rodgers, pětapadesátiletý učitel angličtiny z Nového Zélandu a chlápek jménem John Scott. O něm jsem toho moc nevěděl, kromě toho, že je americký voják převelený na základnu v Okinawě a že zná moji přítelkyni Melindu Clementovou, protože spolu chodili na střední školu.

Náš vůz řídil Tomo Išiware, dvaadvacetiletý student psychiatrie, což je v Japonsku poměrně vzácný obor, který skoro nikdo nestuduje. Lidé se tu obecně o svých problémech baví neradi – prý je raději utápějí v alkoholu. Jeden z prvních výrazů, který jsem se tu před lety naučil, bylo slovo *nomihodai*, což znamená něco jako *všechno, co dokážete vypít* – tedy

nezřízenou konzumaci šóců, saké a piva. Pro mnoho lidí ve vy-stresovaném Tokiu je to běžná praxe, jíž se oddávají každý ve-čer po práci, a nutno přiznat, že pro mnohé to je účinnější terapie než pravidelné sezení s psychoterapeutem.

Seděl jsem vedle něj na sedadle spolujezdce. Mel ležela vza-du stočená v embryonální poloze. Předchozí večer jsme totiž byli v jednom baru na narozeninové oslavě našeho známého a Mel se tam strašně opila. Věděl jsem, že není příliš dobrý ná-pad se před náročným horským výstupem takhle zřídit, a teď jsem jenom doufal, že bude dnes všechno v pohodě. Spíš než její kocovina mi ale dělalo starost špatné počasí.

Když jsme ráno v deset vyjízděli z Tokia, šedivá obloha pů-sobila velmi ponurým dojmem. Takhle je to tady vždycky, pak ale většinou vysvitne slunce a málokdy se z toho vyklube dešť. Tentokrát se nebe ještě víc zatáhlo a světle šedá se začala měnit v typickou šed' těžkých bouřkových mračen. Celá obloha zvláš-tním způsobem bobtnala, tloustla a tlačila se na místní krajinu, kterou tvořila střídající se rýžová pole a lesy. Předchozí dvě ho-diny jízdy jsem marně čekal, až tyhle těžké mraky rozfouká vítr a konečně se objeví štěrbina, z níž vytryskne slunce. Nedoká-zal jsem si představit, že bychom Fudži zdolávali v dešti. Úpatí hory bylo pokryté kamennou drtí z vulkanických hornin, kte-rá je někdy pěkně kluzká a zrádná. V dešti člověku může taky snadno navlhnout bunda i oblečení pod ní, a pak, když klesne teplota, to všechno zmrzne. Nemluvě o tom, že se musí pro-cházet *skrz* mraky. Co když udeří blesk? Neměl jsem tušení, co se může stát, když jde člověk v mracích, kde se normálně rodí blesky. Příjemná představa to ale rozhodně nebyla.

S těmito myšlenkami jsem koukal z okénka auta a sledoval ikonickou horu Fudži, jejíž silueta se rýsovala v dálce. Zavrtěl jsem skoro neznatelně hlavou. Při přípravě jsem všechno dokonale naplánoval, ale jediné, s čím jsem nepočítal, bylo tohle zasrané počasí.

DALŠÍCH deset minut jsme pokračovali po rychlostní silnici Čuo, po níž jsme se dostali do Kawagučika, turistického města, které se nachází v blízkosti známého jezera rozprostírajícího se na úpatí Fudži. Ve městě bylo jako po vymření, na ulicích ani noha, zřejmě kvůli tomu počasí. Zdálo se mi, že slyším nějakou hudbu, a stáhl jsem okénko. Nemýlil jsem se. Z tlampačů podél silnice se ozývala hudba, která ve mně vyvolala nostalgii po osmibitové herní konzoli Nintendo. Připomínalo mi to provařenou melodii, kterou bylo slyšet, když postavičky v *Pokémonovi* nebo *Final fantasy* vstoupily do nějakého nového města.

Tohle je možné jenom v Japonsku, říkal jsem si v duchu. Po několika letech pobytu tady bylo pro mě Japonsko pořád úplně jiný, cizí svět, přitom ale nesmírně lákavý a svůdný. Nebylo dne, abych nežasl nad nějakým dosud nepoznaným výmyslem zdejší kultury nebo techniky.

Mel, já – a taky Neil, když už jsme u toho – jsme pracovali v jedné soukromé anglické jazykové škole jménem HTE neboli Happy Time English. S asi čtyřmi tisíci pobočkami po celém Japonsku to byla největší zdejší jazykovka tohoto typu. Ačkoli to byla profláklá firma, již si prošel snad každý učitel angličtiny v Japonsku, byla to jistota a velmi solidní

místo pro každého, kdo ještě předtím nikdy v Japonsku nebyl, protože se o vás dokázali skvěle postarat – počínaje vyřízením víz až po byt vybavený nábytkem. A když člověk potřeboval, dostával dokonce i zálohu! Téhle firmě nakonec skočila na lep většina učitelů, protože byli jako čerství absolventi vysokých škol často bez úspor a Japonsko zrovna není země z nejlevnějších.

Mel a já jsme pracovali v HTE už skoro čtyři roky a tohle měl být náš poslední rok v Japonsku. Mel plánovala, že se za tři měsíce, až nám skončí čtyřletá pracovní smlouva, vrátíme zpátky do Spojených států. To byl taky důvod, proč jsem zorganizoval tenhle výstup na Fudži. Žít v Japonsku a nevylézt na tuhle horu bylo to samé, jako žít ve Francii a nebýt nikdy na Eiffelovce nebo žít v Egyptě a nevidět pyramidy.

Honda zapnul blinkr a sjel z hlavní silnice.

„Kam ten Honda zase jede?“ zeptal jsem se. Kacuiči Honda měl stejně jako většina starších Japonců radši, když ho lidé oslovovali příjmením.

„Nevím,“ odpověděl Tomo. „Jedu za ním.“

Sledovali jsme Hondovu dodávku a projeli několik vedlejších ulic, až jsme konečně zastavili před místní železniční stanicí. Byla to štukovaná, napůl hrázděná budova se šindelovou střechou. Člověk měl dojem, že se s něčím takovým setká spíše ve Švýcarských Alpách než na japonském venkově. Parkoviště u nádraží bylo stejně opuštěné jako zbytek města. Honda zastavil přímo před hlavním vchodem. Zaparkovali jsme vedle něj.

„Nevíš, proč tady zastavil?“ zeptal jsem se.

Tomo zakroutil hlavou. „No to mě poser,“ řekl. Mluvil anglicky celkem plynně, ale občas pletl některé vazby, předložky a množná čísla. Slang mu šel ale docela dobře.

Otočil jsem se a podíval se na zadní sedadlo. Mel pořád spala. „Počkej tady s ní,“ řekl jsem Tomovi. „Zjistím, co se děje.“

Vystoupil jsem z auta. Vdechl jsem svěží vzduch a ucítil omamnou vůni podzimu, což bylo vždycky moje nejoblíbenější roční období. Tahle vůně ve mně pokaždé probouzela vzpomínky na koledování o Halloweenu, na hromady pamlsků, na výrobu masek, strašidelných pavouků a dalších rekvizit.

Došel jsem k Hondově dodávce. Všichni členové její posádky už byli venku a protahovali si ztuhlá těla. Honda měl na sobě červenou bundu a khaki kalhoty, které mu byly velké, takže je musel mít založené, a i tak se mu na nich dělaly faldy zahnuté látky. Měl hustou hřívu černých vlasů, které mu na spáncích prokvétaly šedinami. Na kořeni nosu mu sebejistě trůnily brýle s tenkými drátěnými obroučkami. Pracoval pro nějakou japonskou stavební firmu a tvrdil, že se na jedné služební cestě v New Yorku setkal v Trump Plaza osobně s Donaldem Trumpem. Vyprávěl, jak Trumpova dcera dovedla Hondu a jeho kolegy do Trumpovy kanceláře. Když tenhle rodák z Queensu, známý svým surrealistickým účesem, spatřil výpravu japonských obchodních zástupců, okamžitě, aniž by se představil, vystřelil od svého psacího stolu: „Hej, lidi, vy se se mnou chcete asi vyfotografovat, nemám pravdu? Tak jdeme na to.“ Podlehl snad rozšířenému stereotypu, že se Asiaté chtějí s každým fotografovat? Nebo to byla jenom čirá megalomanie?

Neilův jezek byl pro změnu světle hnědý a bylo vidět, že nesnáší holení, protože jeho tvář byla pokrytá několikadenním strništěm. Stejně jako Honda nosil brýle, ale modernější, se sportovními černými obroučkami. Žil v Japonsku asi dvanáct let, celou dobu učil angličtinu a ještě nějaký další jazyk. Moc toho o sobě nenamluvil a musím říct, že se nikdy nestalo, abychom si sedli a od srdce si popovídali. Od našich kolegů jsem ale věděl, že do Japonska přišel se svojí první ženou Kiwi, která pracovala taky u nás v jazykovce. Chtěli si tady vydělat peníze, aby mohli zaplatit hypotéku na dům ve Wellingtonu. Bylo to v době, kdy se japonská hospodářská bublina stále ještě zvětšovala, jen byl silný a novozélandský dolar slabý. Neil se ale po čase spustil s asi o deset let mladší studentkou, bylo jí teprve dvaadvacet. Když se to dozvěděla jeho žena, vrátila se okamžitě domů na Nový Zéland a požádala o rozvod. Na základě rozvodového řízení jí pak připadly všechny jejich úspory. On zůstal v Japonsku a žil od výplaty k výplatě – ostatně jako většina zahraničních učitelů – a užíval si života.

Nevím, co vedlo Johna Scotta k tomu, aby se z něj stal voják. Byl o pár centimetrů vyšší než já a mnohem urostlejší. Pod jeho sportovním účesem s pěšinkou jako podle pravítka člověk spatřil vcelku tuctovou tvář, které dominovaly chrpově modré oči, silné čelisti a široký nos. Nejvíc mě na něm štvla jeho kožená bunda. Byla to tenká tříčtvrteční bundička, již měl spíš pro parádu, než aby mu posloužila jako funkční ochrana před povětrnostními vlivy. Co to je za člověka, který si vezme něco takového do hor? Možná mě na něm štvla hlavně jeho frajerská sebejistota. Když jsme ho vyzvedávali před Tully's Coffee

a všichni jsme se představovali, choval se, jako kdybychom se znali od nepaměti, a ne teprve několik minut.

„Ethosi!“ zdravil mě teď John Scott srdečně. Mohl jsem se jenom dohadovat, jestli zapomněl mé jméno – jmenuju se totiž Ethan – nebo jestli to má být žoviální přezdívka, kterou pro mě právě vymyslel.

„Proč jste tady zastavili?“ zeptal jsem se přímo Hondy.

„Blíží se bouřka,“ odpověděl a podíval se na oblohu. Instinktivně jsem udělal totéž. Zcela nepřekvapivě jsem zjistil, že mraky jsou stejně černé a jsou stejně nízko jako před dvěma minutami, kdy jsem se naposledy díval nahoru.

„Mohlo by se to přehnat,“ prohodil jsem a obrátil se na Neila. „Co myslíš?“

Zavrtěl hlavou. „Moc bych na to nesázel.“

„Můžeme počkat.“

„Jak dlouho? Myslel jsem, že máme v plánu hned vyrazit.“

Po cestě na vrchol hory Fudži můžete najít deset stanic, první je na úpatí hory a poslední na vrcholu. K páté vedou zpevněné šterkové silnice. Náš plán byl vyjet autem až k páté stanici Kawagučiko a kolem čtvrté hodiny odpoledne zahájit výstup. Po zhruba třech hodinách chůze se pak zastavit v některé z horských chat, kterých je tu kolem cesty plno, najíst se tu, odpočinout si a kolem půlnoci zase vyrazit, abychom v ideálním případě kolem čtvrté ráno prošli šintoistickou bránou na vrcholku a stihli východ slunce.

„Můžeme se zatím projít po městě a zůstat tady třeba do deseti,“ navrhl jsem. „Pak můžeme začít s výstupem.“

„Myslíš jako noční túra na jeden záťah?“ zeptal se Neil.

Přikývl jsem.

„Ale co tady budeme celou tu dobu dělat?“ znervózněl John Scott. „Budeme tu sedět a povídat si?“ Znělo to, jako kdyby pro něj posezení a rozhovor byly něco za trest.

„A co kdybychom šli do Fuji-Q?“ navrhl Honda.

„Myslíš do toho zábavního parku?“ řekl jsem.

„Dík, já teda nechci trávit den v nějakém zábavním parku,“ prohlásil John Scott.

„A co teda navrhuješ?“ zeptal jsem se ho.

„No, ještě nevím, ale musíme to promyslet.“

„Jsou tu taky horké prameny,“ vzpomněl si Honda. „Je jich tu spousta. Můžeme tam jít a pak si vzít oběd.“

„Spíš *dát* si oběd,“ opravil jsem ho roztržitě. Mimo učebnu jsem to obvykle nedělal, ale fráze „vzít oběd“ mě jako učitele jazykovky vždycky rozdráždila, a zrovna tuhle Japonci velmi často používají. Když člověk učí delší dobu, slyší od studentů pěkné šílenosti. Jednou jsem se při konverzaci zeptal jedné atraktivní studentky, co měla k obědu, zamrkala na mě a odpověděla, že ptáka. Když jsem se zeptal, kde ho vzala, odpověděla mi, že si ho koupila někde u školy. Chvilí mi trvalo, než jsme si všechno vyjasnili a než jsem pochopil, že šlo o grilované kuře.

„Jo, dát si oběd, samozřejmě,“ opravil se Honda. „Omlouvám se, vždycky to spletu.“

„No, nemyslím si, že válet se někde u vřídla nahatej s parťou chlápku je můj šálek čaje,“ zabrumlal opět John Scott.

Ačkoli svůj názor podal opět dost klackovitou formou, výjimečně jsem s ním souhlasil.

„Můžeme zatím vyjet do pátého tábora,“ řekl Neil. „A porozhlédnout se tam.“

„A co tam?“ trval na svém John Scott. „Je tam obchod se suvenýry, kde si můžete koupit hůl. Nic jinýho tam není k vidění.“

„Ty už jsi tam někdy byl?“ hrál jsem překvapeného.

Kývl hlavou. „Loni jsem tam byl s partou kámošů.“

„Tak proč tam chceš znovu?“

„A proč ne?“

Zamračil jsem se. Výstup na Fudži je složitý a namáhavý. Neznal jsem nikoho, kdo by ho podstoupil dvakrát v životě, nebo dokonce dva roky za sebou. Japonci mají jedno staré přísloví, které to vystihuje úplně přesně: „Moudrý je ten, kdo vystoupá na horu Fudži jednou, a blázen, kdo se tam vydá podruhé.“

„Nebo to můžeme vzdát a vrátit se,“ dodal John Scott. „Je sobota. Tokio otvírá svou vlídnou náruč.“

Podíval jsem se mu přímo do očí. Ten člověk tady kromě Mel nikoho neznal, vzali jsme ho s sebou jenom z dobré vůle a na poslední chvíli, a on tomu tady chce najednou všemu velet?

Dveře hlavního vchodu železniční stanice se najednou otevřely a objevil se párek mladých lidí, podle vzhledu odněkud od Středomořího moře. Pohorky a batohy na zádech naznačovaly jejich odhodlání zdolat horu Fudži. Jejich záměr by byl ale zřejmý, i kdyby na sobě měli jenom tenisové oblečení a plátenky. Co jiného by tady cizinci taky dělali? Muž a žena nás minuli, aniž si nás všimli, a se skloněnými hlavami o něčem diskutovali.

„Promiňte,“ oslovil jsem je.

Zastavili se a podívali se na mě a pak na zbytek naší skupiny. Oba to byli pohlední, atraktivní lidé, oba měli dlouhé černé vlasy, tmavé oči a hladkou olivovou pleť. Dívka byla drobnější, kluk střední postavy, ale celkem atlet. Nemohli být o moc starší než já, mohlo jim být tak dvacet pět, maximálně dvacet šest let.

„Ano?“ zareagoval mladík. Usmíval se a působil na první pohled, že je dobrák.

„Chcete jít na Fudži?“ zeptal jsem se ho.

„Ano. Proto jsme tady. Ale ta žena v pokladně nám řekla, že nemůžeme.“ Pokrčil rameny. „Prý máme počkat do zítřka.“

„A říkála, že stezka je uzavřená, nebo že se jenom nedoporučuje jít nahoru?“

„To nevím. Mluvila anglicky ještě hůř než my.“

Poslední větu podal jako vtip a zasmál se. Podle slabého přízvuku a kadence řeči jsem usoudil, že jsou z Izraele. Když jsem byl vloni o vánočních prázdninách sám v Thajsku – Mel jela do Kalifornie navštívit matku – seznámil jsem se na trajektu z ostrova Ko Samui na Ko Phangan s jedním Izraelcem jménem Moše. Byl to upovídaný, přátelský chlapík. Abychom ušetřili peníze, domluvili jsme se, že si společně pronajme pokoj nad jednou restaurací, z něhož se nakonec – soudě podle kbelíků a mopů v rohu místnosti – vyklubala jakási skladovací komora zdejšího vrátného. Odpoledne mě pak pozval na večírek, který pořádali jeho přátelé, co už na ostrovech byli. Byli to všechno Izraelci a já mezi nimi působil jako exot. Když Izraelci cestují, obvykle drží při sobě, a Američan

irského původu, který se infiltroval do jejich skupiny, jim byl trochu k smíchu. Když jsem pak po několika hodinách opilý a zhulený odpadl, byl jsem rád, že se můžu odvalit do svého pokoje a být sám.

„Jsem Benjamin – říkejte mi Ben,“ dodal Izraelec. „Tohle je Nina.“

Představil jsem sebe a pak i zbytek výpravy.

„A co teď budete dělat?“ zeptal se izraelského párku John Scott, ačkoli se zdálo, že otázka směřovala spíš na Ninu.

„Postavíme si zatím někde stan.“ Ben ukázal směrem na západ. „Dnes jsme chtěli jít na Fudži a zítra se utábořit v Aokigahare. Teď to ale obrátíme. Nejdřív stan, pak výstup.“

„*Honto?*“ vyslovil Honda se stoupavou intonací slůvko „opravdu“ a zdůraznil přízvuk na *to*. Za skly brýlí mu zamrkal rychle oči. Zamumlal ještě něco japonsky a pokýval hlavou.

„To myslíte ten Les sebevrahů, nebo jak se to jmenuje?“ zeptal se John Scott.

Viděl jsem, že Neil přikývl.

„Ano, přesně tak,“ potvrdil jeho domněnku Ben. „Každý rok tam hodně lidí spáchá sebevraždu.“

„Fakt?“ nechápal jsem. Překvapilo mě, že jsem o tom místě zatím nikdy neslyšel. „Proč zrovna tam? Je tam něco zajímavého?“

„O lese Aokigahara se toho hodně povídá,“ řekl Honda. Mračil se a bylo vidět, že mu už jenom pouhý hovor na tohle téma není příjemný. „V našich mýtech se vypráví, že to bylo místo, kde se provádělo *ubasute*. V dobách hladomoru tam rodiny odkládaly děti nebo přestálé členy rodiny, aby neměly

tolik hladových krků. Japonci si myslí, že právě tohle je důvod, proč dnes v lese straší *júrei*, duše mrtvých.“

Snažil jsem se vžít do psychologie lidí, kteří vydali blízkého člověka pomalé a útrpné agonii a smrti žízní, hladem nebo útokem dravých šelem. Vypadalo to jako nějaký folklor, něco jako pohádka O perníkové chaloupce, ale naruby – místo Jeníčka a Mařenky tu figurovali přestárlí rodiče, které jejich potomci nechali napospas lesu. „Ale co s tím mají společného lidi, kteří chtějí spáchat sebevraždu?“

„Tohle místo bylo spojené se smrtí,“ řekl Honda, jako kdyby se nechumelilo. „A smrt prostě přitahuje smrt.“

„A jsou tady taky ty knihy,“ doplnil ho Ben.

„Jaké knihy?“ zeptal jsem se.

„Před lety tady vyšel bestseller o páru, který v lese Aokigahara spáchal společně sebevraždu. Byl to velice romantický a populární román. Pak vyšla ještě další kniha *Kompletní manuál na sebevraždu*. Tam je zase tenhle les popsán jako klidné a tiché místo, ideální pro sebevraždu.“

Ideální místo pro sebevraždu.

Rozhostilo se ticho. Podíval jsem se na Neila, potom na Johna Scotta. Neil se mračil, jako kdyby ho konverzace, kterou právě vyslechl, trochu znepokojila. Taky na Johnu Scottovi bylo vidět, že je zabraný do vlastních myšlenek. Ben řekl Nině něco hebrejsky. A ona mu cosi odpověděla. Všimla si, že je pozoruju, a usmála se na mě.

Ben pak prohlásil: „Pojedeme teď autobusem do Aokigahary,“ řekl a ukázal na zastávku autobusu, která byla o pár metrů dál. Zatím tam nestál žádný autobus. „Jestli chcete, můžete

jet s námi. Mohlo by to být docela dobrodružství, co? Nebude nám vadit, když s námi pojedete.“

Užuž jsem se chystal jejich nabídku odmítnout, ale John Scott mi skočil do řeči: „Jsem pro.“ Vyklepl z balíčku červených marlborek frajersky cigaretu. „Je to určitě lepší než nějaký zábavní park.“ Zapálil si a s úlevou vyfoukl dlouhý oblak kouře.

Já jsem přestal kouřit asi před rokem, protože si to přála Mel. Říkala mi, že má strach o moje zdraví, ale já ji spíš podezíral, že se chce zbavit závanu z mých vlasů a z oblečení. Přesto i po tolika měsících ve mně vůně čerstvě zapálené cigarety dokázala vzbudit silnou touhu si taky zapálit, kterou jsem musel s vypětím vůle potlačovat.

John Scott si dal dalšího mocného šluka, a jak mluvil, vydechoval všude kolem kouř. „Tak co? Chceme přece nějak zabít čas. Tábořit v lese plným strašidel je docela morbidní.“

Neil zíral nepřítomně do dálky, z čehož jsem usoudil, že s nápadem nesouhlasí. Honda začal zase se svým pokyvováním hlavy. Tenhle nápad ho evidentně nenadchl.

„Neile?“ tlačil John Scott na pilu. „Co na to říkáš, ty dospěláku?“

Neil se jako dospělák právě necítil, a protože byl asi dvakrát tak starší než John Scott, to oslovení vyznělo spíš jako výsměch.

Neil přikývl. „Mám rád stanování a o tom lese jsem už taky leccos slyšel. Mohlo by to být zajímavý. Ale obávám se, že bude pršet. Poslední věc, kterou bych chtěl zažít, je strávit tuhle noc v chladu a vlhku.“

„Aokigahara je zvláštní místo,“ pronesl Ben. „Jak víte, stromy tam rostou velmi hustě u sebe. Vytváří něco jako baldachýn, většina dešťových kapek se na zem vůbec nedostane.“

Tomu jsem moc nevěřil, ale svůj nesouhlas jsem nedával najevo – myšlenka, že někde postavíme stan a budeme tábořit, mi nebyla vůbec proti srsti. Měli jsme před sebou prodloužený víkend, takže na Fudži můžeme vystoupit klidně v neděli a vrátit se do Tokia až v pondělí, protože nikdo nespěchal do práce. „Myslím, že jsme na táboření docela dobře vybavení,“ řekl jsem vlažně. „Máme jídlo, stany, teplé oblečení...“

„No tak, chlapi, jdeme na to!“ ozval se John Scott.

Honda zkřížil ruce na prsou a omluvně se uklonil. „Promiňte. Já nejdu, tam ne. Ale vy jděte. Myslím, že jste blázni. Ale prosím. Žádný problém.“

Ben přešlapoval z jedné nohy na druhou, jako kdyby netrpělivě čekal, jak se rozhodneme.

„Dejte mi vteřinku, skočím za svojí přítelkyní,“ řekl jsem.

VKLOUZL jsem na přední sedadlo Tomova vytuněného auta Subaru WRX. Mel, jak jsem si všiml, stále spala. Zeptal jsem se Toma: „Co víš o tom Lese sebevrahů?“

„Aha! Tak o tom jste tak kurevsky dlouho diskutovali? A nechali mě tady?“

„Mohl jsi za námi přijít.“

„Říkal jsi, abych tu hlídal Mel.“

„No, a co o tom lese víš?“

„Pro Japonce je to strašně známý místo. Lidi tam chodí páchat sebevraždy.“

„Takže je to pravda?“

„Je to šílený, ale je to tak.“

„Co bys říkal na to, že bychom se tam dneska v noci utábořili?“

„Do prdele, člověče, to si děláš jako srandu?“ Tomo byl odvázaný týpek, který se nijak neodlišoval od svých vrstevníků, pro které bylo cool používat v angličtině trochu drsnější výrazivo. Dokázali díky tomu mluvit anglicky mnohem plynuleji než starší generace. Někteří ale tenhle výraz nadužívali až příliš často. V dětství kolem sebe tohle slůvko nemohli zaslechnout a taky jim ho jako dětem nikdo nezakazoval používat, takže to pro ně bylo jenom slovo. Tomo byl prostě jedním z těchhle chlapíků. „Vy tam chcete tábořit?“

„Nemůžeme jít na Fudži, protože má pršet. Takže se buď musíme vrátit do Tokia, nebo dělat něco tady. Honda tam nechce tábořit. Pro Johna a Neila je to ale v pohodě. A tamti dva – ukázal jsem na Izraelce – „tam jdou.“

„Ty jo, ta je pěkná. Docela kus.“

Věděl jsem, že Toma se aktuálně snaží sbalit minimálně dvě holky. Byl docela pohledný mladík se střapatým účesem, který byl mezi Japonci zrovna docela populární. Měl mandlové oči a úzký nos a ostře řezané lícní kosti. K dokonalosti mu chyběla už jenom návštěva zubaře, to byl ale pouze můj názor. *Jaeba* neboli křivé zuby, optimálně vystouplé špičáky, jsou totiž v Japonsku poměrně populární a jsou považované za velmi atraktivní. Slyšel jsem dokonce o lidech, kteří investovali nemalé peníze do toho, aby jim jejich zubař udělal falešné *jaeba*.

Tomo měl na hlavě placatou látkovou retro čepici s tvrdým kšiletem a kolem krku kašmírový šátek, jehož cípy mu plandaly přes starou motocyklovou bundu. Byla taky kožená, jako bunda Johna Scotta, ale nenosil ji tak okázale a pozéřsky.

„Kdo je kus?“ ozvala se Mel. Otočil jsem se a uviděl, jak se pohнула. Posadila se, zamrkala a protřela si oči, třpytily se blankytně modrou barvou. Její blond vlasy byly rozčuchané a neupravené. Měla stále stejný make-up jako včera večer. Pravou tvář měla červenou a otláčenou od ruky, kterou si podložila hlavu, když spala.

„Ahoj,“ řekl jsem a naklonil se mezi sedadly k ní, abych ji políbil na tvář.

„Dík,“ řekla a rozzářila se. Když jsem ji políbil, vždycky mi poděkovala. Možná si myslíte, že v tom byl nějaký náznak sarkasmu nebo ironie, ale v ní nic sarkastického ani ironického nebylo. Asi si prostě jenom užívala všechny projevy mojí náklonnosti. Bylo to pro mě ale každopádně trochu překvapivé. Znal jsem páry, které se po šesti měsících vztahu nemohly vystát. Skutečnost, že jsme s Mel stále dobře vycházeli, byla pro mě známkou jakési hlubší náklonnosti.

„Už jsme tady?“ zeptala se.

„Skoro,“ informoval jsem ji. „Jsme ve městě poblíž hory Fudži. Je tu ale takový malý problém.“

„A sice?“

„Bude asi pršet. Vypadá to, že pro dnešek budeme muset ten výstup odložit.“

„V pohodě, já můžu klidně ještě spát.“ Plácla sebou zase na zadní sedadlo a zavřela oči. „Vzbudte mě, až pojedete zpátky do Tokia.“

„No, potkali jsme dva lidi, kteří dneska měli v plánu taky jít na Fudži. Chtějí se utábořit tady v lese. Rozhodujeme se, jestli nepůjdeme s nimi.“

Otevřela jedno oko a jako pirát si mě prohlížela. „Jak je to daleko?“

„Nevím. Je to někde poblíž.“

Chvíli o tom přemýšlela. „Dobře.“

„Opravdu?“

„Proč ne? Když už jsme tady.“

„Má to ale háček.“

„Jaký?“

„Jmenuje se to Aoki...?“ podíval jsem se na Toma.

„Aokigahara.“

„Opravdu?“ podivila se Mel.

„Říká se tomu taky Les sebevrahů,“ vysvětlil jsem jí. „Protože Japonci sem prý chodí páchat sebevraždy.“

Zamračila se.

„Určitě by to byl větší odvaz než všechno ostatní, co bychom teď mohli dělat,“ dodal jsem rychle. „Před lety se tam sice zabilo pár lidí a to místo má docela špatnou pověst, ale...“

„Už jsem o tom lese slyšela,“ přerušila mě Mel a znovu se posadila. Urovnala si vlasy na ramenou a odhalila svůj štíhlý krk. Stáhla si ze zápěstí elastickou gumičku a svázala si s ní culík. V ušních lalůčkách se jí zaleskly smaragdové klipsové náušnice, které jsem jí koupil v červnu k narozeninám. „Studenti mi o něm jednou vyprávěli. A odvaz to moc není. Myslím, že lidi se tam pořád ještě zabíjejí.“

„Nemusíme chodit moc daleko.“

„Nemusíš mě opečovávat jako dítě, Ethane. Já se nebojím. Vydala bych se tam klidně sama.“

Přikývl jsem. Byl jsem příjemně překvapený, že to šlo tak snadno.

Obrátil jsem se na Toma. „A co ty? Co na to říká náš T-man? Jdeš do toho taky?“ Nedočkavě jsem čekal na jeho odpověď. On a Honda měli jako jediní auto.

„No tak dobře, fajn,“ řekl a ukázal své sněhobílé perličky zubů. „Tak se tam půjdeme podívat, třeba tam na nějakýho toho zasranýho ducha narazíme, co?“

2

PŘED odjezdem do Aokigahary jsme si ještě odskočili na nádražní WC a ve zdejším obchůdku jsme si zakoupili nějaké potraviny. Bylo to jenom pár drobností, protože jsme si nechtěli plnit batohy přebytnými kily navíc. Zastavil jsem se pak ještě u pokladny, abych si opatřil mapu oblasti. Žena v uniformě, která seděla v budce, mě přívětivě pozdravila. Jakmile jsem však vyslovil slovo Aokigahara, její oči se zúžily a srdečný úsměv zmizel, jako když slunce náhle překryjí mraky. Chvilí si mě prohlížela, jako kdyby se snažila složit si dohromady puzzle mých skutečných úmyslů. A jedinou informací, kterou měla k dispozici, byla evidentní skutečnost, že jsem tu sám a že se jí ptám na místo, kam chodí lidé páchat sebevraždy. Nevěděl jsem, jak jí mám vysvětlit, že tu jsem s přáteli a že chceme les jen tak trochu prozkoumat, tak jsem radši nasadil ten nejžoviálnější úsměv, jakého jsem byl jen schopen. To očividně zabralo, protože mi nakonec mapu dala. Přesto jsem na odchodu cítil v zádech její zkoumavý pohled.

Když jsem vyšel před nádražní budovu, všichni už byli sbalení a nacpaní v autech. Zalezl jsem do subaru a vyjeli jsme.

Tomo točil knoflíky hi-fi přehrávače a rapoval s nějakou japonsko-anglickou hiphopovou kapelou. Znal všechna slova textu v japonštině, ale když došlo na angličtinu, zmohl se jenom na rytmické bubnování na volant, přičemž vyřvával slova jako „negr“, „zasraná šlapka“ a „moje děvka“. Když jsem se s Tomem víc jak před osmi měsíci seznámil, zařadil jsem si ho do škatulky týpka, kterého zajímá jenom sex, hudba a večírky. Nicméně poté, co jsem měl možnost strávit celý jeden den s ním a s jeho mladší autistickou sestrou, zjistil jsem, že dokáže soucítit s druhými a starat se o ně. On sám by se k těmhle vlastnostem sice nikdy nepřiznal, ale bylo to v něm. Někdy jsem si z něj kvůli tomu dělal srandu.

Tomo vyměnil cédečko – z reproduktorů se ozvalo „Ten negr je sračka, chlape!“ – a začal rapovat nějaký mizogynní song.

Snažil jsem se ze všech sil ho nevnímat – byl jsem si jistý, že sakra dobře věděl, co to je *sračka* – a otevřel jsem mapu, kterou mi dala žena z budky. Horu Fudži symbolizoval trojúhelník. Různými barvami tu byla vyznačená železniční trať, trasy autobusů, dálnice. Pět jezer ležících v blízkosti hory a další turistické atrakce byly označeny dvojjazyčně: japonsky i anglicky. Ve vložené příloze byla zvětšená mapa oblasti kolem jezera Saiko, jehož název mi připomněl slovo „psycho“. Byly tu taky vyznačené různé turistické trasy mezi jednotlivými lávovými jeskyněmi, které vznikly při poslední erupci Fudži.

Bylo zajímavé, že les Aokigahara, který měl být v bezprostřední blízkosti, na mapě nebyl.

Odhodil jsem mapu na přístrojovou desku polepenou pestrobarevným kobercem a snažil se představit si, co nás tam asi čeká.

Kolik lidí se v tom lese ročně zabije? Tak deset? Dvacet? Visí tam na stromech oběšenci? Musel jsem o tom chvíli přemýšlet. Co když místo neutrálně působících kostí uvidíme opravdovou mrtvolu? Ne kosti, ale relativně čerstvou, rozkládající se mrtvolu? Jsem připravený zažít něco takového?

Bezděčně se mi před očima vybavila vzpomínka na mého staršího bratra Garyho, jak leží v lesklé béžové rakvi s umytými a učesanými vlasy, s ušima a nosem vycpanými vatou, s navoskovanými rty a očima, které se navždy zavřely, s tlustým, tvrdým make-upem na tváři a kravatou perfektně uvázanou kolem krku.

Když mi hlavou probleskly tyhle poslední vzpomínky na něj, neklidně jsem se zavrtěl na sedadle a soustředil se radši na stromy, které se míhaly za oknem auta.

ASI za patnáct minut Hondova dodávka odbočila z dálnice na vedlejší silnici a my jeli za ní. Na obou stranách se objevil hustý porost stromů stojících podél silnice jako davy lidí. Honda pak zajel na nejbližší parkoviště, které bylo skoro prázdné. Zaparkovali jsme dvě parkovací místa od něj. Vystoupil jsem a zabouchl dveře. Zvuk se ozvěnou rozléhal po tichém okolí. Pak se zabouchly ještě další dveře a všichni stáli venku.

„Tak jsme tady!“ oznamoval všem Ben. Jemné rysy jeho tváře působily skoro ženským dojmem. Přitáhl si k sobě Ninu a políbil ji na čelo. Pak objal kolem ramen i Toma, který stál hned vedle něj, a políbil ho taky.

„Hej, chlape, já nejsem gay, jo?“ řekl Tomo a snažil se ho odstrčit.

Ale Benův entuziasmus byl tak nakažlivý, že se za chvíli všichni smáli nebo aspoň pochechtávali. Vzhledem k zatažené obloze a pochmurnému, přísně vyhlížejícímu parkovišti to bylo vítané zpestření.

Červenající se Tomo zabouchal na kapotu subaru. Já vytáhl Melin žlutozelený batoh značky Osprey, který se kymácel na hromadě klíčů vedle heveru, a pomohl jsem jí ho dát na záda. Hodil jsem pak Tomovi jeho batoh, svůj jsem si dal na jedno rameno a zabouchl kufr.

„Tak co, Hondo? Je to na tuty, že s námi nejdeš?“ zeptal jsem se.

„Tenhle les není pro mě.“ Jeho oči těkaly nervózně po stro-mech. „Ve dne možná. Ale v noci?“ Zavrtěl hlavou.

My všichni z naší sedmičlenné skupiny jsme se s ním rozloučili, ať už podáním ruky, nebo zdvořilou úklonou – cizincům tyhle zdvořilostní úklony zpravidla moc nejdou – a vydali jsme se po cestě vzhůru do lesa. Hned vedle cesty parkoval nejnovější model vozu Mitsubishi Outlander. Jeho bílý lak byl zašlý prachem, blátem nebo bůhvíjakou nečistotou. Ve žlábkou mezi kapotou a předním sklem se usadila silná vrstva uschlého listí.

„To auto vypadá docela opuštěně, co?“ nadhodila Mel.

„Sakra, to je pravda,“ řekl John Scott a podíval se okýnkem dovnitř. „Hej, mrknem se na to, ne?“

I ostatní členové výpravy zvědavě nahlíželi dovnitř. Zadní sedadla byla sklopená dopředu. Ležela na nich pumpička, lékárnička a náhradní pneumatika na kolo. Zbytek zavazadlového prostoru byl přikrytý černou látkou, pod níž se rýsovaly hned vedle sebe dva hrboly.

John Scott otevřel kufr, který kupodivu nebyl vůbec zamčený. V Japonsku se auta prakticky nevykrádají.

„Co to děláš?“

„Chci se podívat, co je pod tou dekou.“

„Ale nemůžeš se přece vloupat do cizího auta.“

„Myslím, že je nám všem jasný, že ten člověk už se nevrátí.“

„Třeba někde táboří.“

„To by musel tábořit už kurevsky dlouho. Podívej se na to listí.“

„Chci vidět, co je uvnitř,“ přidal se Ben.

„Já taky,“ souhlasil Tomo.

John Scott odhrnul deku. Objevil se tmavomodrý pánský oblek, pár černých polobotek a obdélníková aktovka.

Nějakou dobu jsme na tyhle věci osobní potřeby civěli, nikdo přitom nepromluvil. Ten výjev byl deprimující a myslím, že nikdo z nás nevěděl, jaký má k těm předmětům zaujmout postoj.

„Jdeme,“ řekla nakonec Mel a hlas měla jiný než obvykle. Byl mnohem ostřejší.

John Scott už chtěl zabouchnout dveře.

„Dej tu deku zpátky,“ poručil jsem mu.

„Proč?“

„Protože ten člověk to asi zakryl z nějakého důvodu. Prostě chtěl, aby to bylo zakrytý.“

„A třeba se ještě vrátí zpátky,“ dodala Mel.

Věděl jsem, že tomu moc nevěří a že tomu nevěří ani ostatní, ale nikdo na to už nic neřekl. John Scott narovnal deku, zabouchl dveře od kufru a pokračovali jsme v cestě. Ohlédl

jsem se a ke svému překvapení jsem spatřil Hondu, jak stojí vedle své dodávky a sleduje nás. Zamával jsem mu na pozdrav a on udělal totéž.

Pak jsem se otočil a vydal se za ostatními do Lesa sebevrahů.

3

LES sebevrahů, Aokigahara Jukai, se nepodobal žádnému z lesů, které jsem kdy viděl. Různé druhy stále zelených jehličnatých i listnatých stromů tu rostou tak blízko, že jsou do sebe vklíněné, matou člověku zrak, takže vzniká dojem neprostupné vegetace. Jejich větve nám nad hlavou tvořily hustě utkaný baldachýn a bránily přístupu posledních zbytků světla, což vytvářelo ještě větší tmu, než jaká vládla před chvílí na parkovšti. A všechno uvnitř tohoto světa plného temných, sépiových stínů působilo dojmem něčeho pokrouceného, prastarého a... zkaženého. To je asi nejvystižnější vyjádření. Příroda, která se zkazila. Jehličnaté smrky, tsugy a borovice tu nemohou zapustit kořeny příliš do hloubky, protože pod tenkou vrchní vrstvou popela a hlíny je nerovné podloží ze ztuhlého magmatu, které se tu rozlilo při poslední erupci hory Fudži asi před tři sta lety. Jejich kořeny si místo toho zvolily cestu na povrch, a vznikla tak pokřivená, dřevěná chapadla kroutící se kolem trčících, namodralé černých vulkanických skal v zoufalé snaze najít půdu pod nohama a přežít. Viděli jsme, že některé stromy se pak staly oběťmi svého vlastního úspěchu a kácely se pod vahou

masivně vzrostlých kmenů, které nedokázaly najít dostatečnou oporu, nakláněly se pod různými úhly a nezúčastněně objímaly své sousedy, nebo se rovnou poroučely k zemi, kde ležely mezi zkroucenými větvemi a ostatními, již hnijícími kmeny. Nebýt záplavy jasně zelených listů a koberců mechů a lišejníků, které dodávaly téhle scenerii přece jenom určitou barevnost, bylo by velmi jednoduché dospět k závěru, že celý les umírá.

„Myslím, že to je něco jako Středozeď,“ řekl Neil a přerušil ticho, které se mezi námi rozhostilo. „Enti, Stromovou!“

Když jsem se podíval na tu spleť kořenů, dokázal jsem si bez problémů představit, že jeden z těch stromů ožije a odkráčí někam pryč.

„Začarovaný les,“ prohlásila Mel. „To je můj názor. Je to tu tak *zelené*. Jako z pohádky.“

Konverzace se mírně rozproudila. Byly to ale spíš otřepané fráze, mluvilo se, jenom aby se mluvilo, aby se vytvořil hluk, který zaplní ticho. Hovor ale zase velmi rychle utichl. Asi za dvacet minut jsme minuli několik zrezivělých, špínou pokrytých plechových tabulek. Některé vyzývaly potenciální sebevrahy, aby ještě zvážili svůj čin, vzpomněli si na všechny, kdo je kdy milovali, zatímco jiné vyzývaly turisty, aby nahlásily místním úřadům každého, kdo se tu prochází sám a vypadá deprimovaně nebo našťavaně. Jedna z tabulek informovala o zákazu táboření. To nás sice zarazilo, Tomo nám ale vzápětí vysvětlil, že tahle cedulka je tu taky kvůli sebevrahům, protože mnoho Japonců sem přijíždí tábořit jenom proto, aby sebrali odvahu provést sebevraždu. Čím dál jsme se dostávali, tím silnější jsem pociťoval úzkost. Ten les byl strašně tichý, klidný. Nezaslechl jsem vlastně ani žádné zvíře.

Žádný ptačí zpěv ani žádný hmyz. Nic. Jak může být takový les, kde je tolik vegetace, úplně bez života? Proč? Zvířata se přece sotva starají o to, že si les oblíbili sebevrazi.

Mel, která šla vedle mě, mě chytla za ruku a stiskla mi ji. Odpověděl jsem jí taky stiskem. Nebyl jsem si jistý, jestli to byl projev jejího citu nebo jestli nechtěla o něčem mluvit.

Když nic neřekla, předpokládal jsem, že to bylo to první.

„Jsi v pohodě?“

„Cítím se dobře.“

„Nemáš kocovinu?“

„Už ne. Myslím, že jsem se z toho vyspala.“

„Nepřijde ti ten les divný?“

„Myslím, že je ohromující. Sice to není kdovíjak krásné místo, ale je zvláštní. Je to úplně něco jiného než v Tokiu.“

Chvilí jsem o jejích slovech přemýšlel a nebyl jsem si jistý, že s ní stoprocentně souhlasím. Tokio bylo les ze skla a oceli, Aokigahara byla les ze stromů a skal, oboje bylo ale svým způsobem něco jako hrob. Pokud člověk věděl něco o nemilosrdné firemní kultuře, která v Japonsku vládne, o lesklých mrakodrapech protínajících tokijský obzor, muselo mu být jasné, že to je neosobní hrob a že tu lidé pracují jako otroci, aby si zajistili živobytí, přežili další den a dožili se „zlatého věku“ svého důchodu. Mnoho z nich paradoxně zemřelo duchovně už dlouho předtím, než se jim to podařilo. Jako třeba ten chlapík, co nechal ve svém autě oblek, boty a aktovku.

Už jsem chtěl tyhle myšlenkové pochody vyjádřit nahlas, ale nevěděl jsem, jak je zformulovat do nějaké inteligentní věty, tak jsem místo toho řekl jenom: „Jo, je to šílený místo.“

„Až odjedeme z Japonska, budeme litovat, že jsme takových výletů nepodnikli víc. A proč vlastně?“

Pokrčil jsem rameny „Protože pořád pracujeme.“

„Protože pořád hnijeme v STD. Měli jsme jet někam na pořádnou dovolenou.“

Iracionálně vždycky říkala STD místo HTE. Byl to takový vtip, který pořád opakovala. Fór, na který si člověk zvykne a už nikdy se ho nezbaví.

„Víš...,“ pokračovala, „moje kamarádka Francine si při studiu na univerzitě našla místo. Má šest měsíců volno. *Šest měsíců*, chápeš? Půl roku. A je přitom placená líp než my.“

„Můžeme se taky přihlásit na univerzitu, kdybys chtěla.“

„Na to už je pozdě, Ethane. Byli jsme tady příliš dlouho.“

Nic jsem na to neřekl.

Podívala se na mě. Určitě si myslela, že jsem se naštvál, což ale nebyla pravda. Bylo to jen naoko. Přicupitala ke mně po špičkách a políbila mě na tvář.

„Díky,“ řekl jsem.

„Nedělej si ze mě srandu.“

„Nedělám. Jsem za to rád.“

Usmála se. „Musím mluvit s Johnem,“ dodala.

Podíval jsem se dopředu na Johna Scotta, který zrovna Tomovi vyprávěl nějakou historku.

„Fajn.“

Popoběhla, aby je dohonila. Viděl jsem, jak se natlačila mezi Johna Scotta a Toma. John Scott jí dal ruku na rameno, řekl něco, co ji rozesmálo, a po určité chvíli, kterou jsem považoval za delší, než bylo vhodné, ruku z jejího ramena sundal.

Místo po mém boku zaujal Neil. Hvízdal si jeden populární song z americké občanské války – *Když svatí pochodují*, nebo tak nějak.

Podíval jsem se na něj. Neil Rodgers. Jeho kamarádi mu říkali familiárně spíš „Neilbo“ nebo „pan Rodgers“, ale v pracovním kolektivu někdy taky „ten zasranej Kiwi“. Jeden náš kanadský kolega jménem Derek Miller ho dokonce označil za „podivínského sériového znásilňovače“. To už bylo trochu za hranou, samozřejmě, ale Neil si nálepku podivína určitě zasloužil. Myslím, že by to i sám přiznal, kdyby se ho na to člověk přímo zeptal. Nebyl to sice jeden z těch týpků, co nosí brýle spleené lepicí páskou, ale měl spoustu svérázných zvyků. Třeba neustále nosil stejný oblek. Poznal jsem to podle malé dírky na zadku, hned vedle kapsy. Na opasku měl připevněné pouzdro s archaickým mobilním telefonem a vypadal jako kapitán Kirk se svým phaserem. Jedl pokaždé stejné jídlo. Když učil přes den, byla to rýže, fazole nakyselo, nějaké oříšky a salát. Pokud měl večerní hodiny, byla to rýže, kousek kuřete a tři nebo čtyři čínské knedlíčky s vepřovým masem. Jídlo mu připravovala manželka do plastové krabičky, na jejímž víku bylo černou fixou napsané jeho jméno.

Musím ale přiznat, že mezi učiteli naší jazykovky, kterých tu bylo zhruba dvacet, byl asi nejoblíbenější. Alespoň si ho nejvíc objednávali na soukromé hodiny. Učil všechny, od dětí až po důchodce. Většinu jeho klientely ale tvořili ospalí zaměstnanci, které jejich firmy nutily, aby se naučili anglicky, nebo znuděné ženy v domácnosti, jež si přes den chtěly s někým popovídat. Po letech, kdy člověk pořád dokola opakuje jednu a tu

samou látku a nedokážete studentům natlouct do hlavy, jak se správně tvoří minulý čas, ho z toho může jímat hrůza.

Neil tenhle problém vůbec neměl.

Měl ztřeštěnou energii maniaka. Byl stejný fanatik jako moderátor dětských televizních pořadů Mr. Rodgers – proto dostal svoji přezdívku „pan Rodgers“. Proto ho studenti tak milovali. Věděli, že do všeho jde vždycky na sto procent.

„Myslíš, že to je dobrý nápad?“ zeptal jsem se ho – spíš proto, abych umlčel jeho protivné pískání. Ta nostalgická písnička mi na tomhle skoro strašidelném místě přišla nevhodná.

Hodil po mě pohledem. „Myslíš tábořit tady?“

„Jo.“

„To byl tvůj nápad.“

„To přece vymysleli ti Izraelci.“

„Ale ty a John Scott jste po tom hned skočili.“

„Říkal jsem si, že by to mohlo být zajímavý.“

„A teď?“

Skenoval jsem zrakem stromy. „Je to pořád zajímavý.“

„Chtěl bys z toho vycouvat?“

„Určitě nejsme první, kdo si to chce vyzkoušet. Jsou tady cesty.“

„Kolik lidí tady ale táboří v noci?“

„To nikdo neví.“

„Myslíš, že uvidíme nějakou mrtvolu?“

„Nevím,“ pokrčil jsem rameny. „Možná jo.“

„Chtěl bys ji vidět?“

„Nejsem si jistý. Myslím, že to zvládnu. Když nějakou uvidíme, tak ji prostě uvidíme. S tím se nedá nic dělat.“

Musel jsem si teď upřímně přiznat své skutečné pocity a došel jsem k závěru, že jsme měli i jiné možnosti, jak přečkat nepříznivé počasí. Mohli jsme se ubytovat v nějakém japonském hotýlku s podlahou pokrytou rohožemi tatami a s posuvnými dveřmi. Byl jsem si jistý, že Mel a Tomo by s touhle alternativou souhlasili. U Neila jsem si ale jistý nebyl. Byl to notorický šetřílek a na kempování v přírodě kývl jenom proto, že je to zadarmo.

Podíval jsem se zase na Mel. Byla stále vedle Johna Scotta. Měla na sobě fialovou bundu značky K2 a džíny. Já měl podobnou, akorát černou. Nekupovali jsme si je proto, abychom byli elegantní. V obchodě v Šindžuku je prodávali s padesátiprocentní slevou a ani jeden z nás si do Japonska nepřivezl teplou bundu. Tohle byla věc, kterou člověk jako učitel působící v zahraničí pochytil: majetek je třeba omezit na to, co se vejde do jednoho nebo dvou velkých kufrů.

Mel se stále otáčela k Johnovi Scottovi, takže jsem musel přemýšlet, o čem se ti dva asi baví. Zachytil jsem jenom pár slov a to bylo všechno.

Neil začal zase pískat. Zeptal jsem se ho: „Jak se má Kaori?“

„Jela tenhle víkend s holkou do Disneylandu.“

„Kolik je Ai let?“

„Čtyři.“

„A půjde už do školy?“

„Chodí ještě do školky.“ Kývl hlavou k Mel a Johnu Scottovi. „Odkud se znají?“

John Scott něco právě říkal Mel. Se smíchem ho praštila do ramene.

„Jsou spolužáci ze střední.“

„Ty ho nemáš moc rád, co?“

To byla otázka na tělo. Měl jsem Johna Scotta rád? Měl jsem vždycky zlozvyk hodnotit lidi podle prvního dojmu a držet se toho, ačkoliv se pak často ukázalo, že jsem se mýlil. V případě Johna Scotta se mi ale nezdálo, že bych se nějak sekl. Byl to namachrovaný borec, nic víc.

„Záleží na tom?“ pokrčil jsem rameny. „Ani ho pořádně neznám.“

Neil přikývl, jako kdyby to opravdu nebylo podstatné, a začal zase hvízdát. Nestálo mi za to, abych ho napomínal a žádal ho, aby přestal.

PO STEZCE proti nám sestupovali tři japonští turisté. Dva muži, jedna žena v turistickém oblečení, všichni vybavení průhlednými plastovými deštníky.

„*Koničiwa!*“ zvolal Ben přátelsky. „*Koničiwa!*“

Jeho výslovnost byla ještě horší než moje. Japonci opětovali pozdrav, usmívali se a klaněli.

„Jaká byla túra?“ zeptal se Ben.

„Procházka?“ vložil jsem se do konverzace. „Dobrá?“

Několik zdrženlivých pokývání.

„Hej – *sumimasen?*“ řekl John Scott. Zápolil se slovy a snažil se vyjádřit něco japonsky, ale vzápětí to vzdal a přešel do angličtiny. „Hledáme nějaký jiný stezky. Ne ty hlavní. Rozumíte?“

Nerozuměli. Vypadalo to, že hlavně chtějí jít dál.

John Scott je ale zadržel. „Jé, hej, hej, počkejte, počkejte!“ Obrátil se na Toma. „Překládej jim to.“

„Překládat co?“

„To, co jsem teď řekl. Nějaký jiný stezky, chceme vedlejší stezky, ne tuhle tu hlavní.“

Tomo se trochu zdráhal vyhovět jeho přání.

„Chlape,“ naléhal John Scott. „Jenom se ho zeptej.“

Tomo se zeptal.

Nejstarší ze tří Japonců – měl už úplně bílé vlasy, knírek stejné barvy a brýle se zlatými obroučkami – se zamračil. Così Tomovi odsekl. Tomo něco odpověděl a zvedl přitom obě ruce, ale Japonce ho ihned přerušil. Ten muž začal dokonce křičet. Viděl jsem, jak přitom prská na všechny strany. Pokaždé, když se ho Tomo pokusil přerušit, zavrtěl hlavou, zalomil rukama a ještě zvýšil hlas. S úžasem jsem sledoval tenhle bizarní dialog. Jen zřídka se mi stalo, abych viděl Japonce takhle vyvedeného z míry. Mají takové přísloví – když stojí hřebík zpříma a vyčnívá, kladivo ho tvrdě zarazí do dřeva. V každodenní praxi si to člověk může vykládat na tisíc způsobů. Nechoď z práce dřív než tvoji kolegové. Co se týče byznysu, nerozhoduj nikdy sám. Hlavně ale nikdy, opravdu nikdy nechoď pozdě.

Nedávej najevo své pocity.

Tak o co tady jde? Šedovlasý kmet už ztratil sám nad sebou kontrolu. Tomo si uvědomil marnost svých pokusů mu cokoli vysvětlit a vzdal to. Položil jsem mu ruku na rameno a naznačil, že bychom měli radši jít. Ostatní nás následovali.

„V čem je sakra problém?“ chtěl vědět John Scott.

Tomo zavrtěl hlavou. „Říkal, že bychom tam neměli jít.“

„A proč je tady on?“

„On tam šel do lávových jeskyní, do ledových jeskyní.“

„A co se mu tak nelíbilo?“

„Myslí si, že bychom tam mohli najít mrtvoly.“

Šedovlasý muž na nás nepřestával ječet.

„A co říkáš teď?“ zeptal jsem se.

„Prý nás někde nahlásí.“

„Je to nezákonný jít mimo stezku?“

„To asi ne. Je to kurva šílenec. Kašlem na něj.“

„Seru na tebe, *kemo sabe*!“ A John Scott naznačil Japonci gestem ruky, ať si klidně jde.

„Hej,“ řekl jsem mu. „Zklidni se.“

„Co máš za problém?“

„Nebud' kokot.“

„Ty chceš poslouchat toho dementa?“

„Co když má pravdu?“ namítl jsem. „Možná bychom tady neměli tábořit.“

„Neříkej takový hovadiny. Prostě nejsi Japonec. Jsi pro ně jenom *gaidžin*, cizinec. A když je člověk cizinec, tak ho začnou okamžitě buzerovat, na Japonce si tohle nedovolí. Měli by se v první řadě zbavit rasismu.“

„A ty jim zase zapadáš do stereotypu uřvanýho nesnesitelnýho Američana.“

„Jo? A víš, koho mi připomíná on? Xenofobního sráče.“

„Tohle ale není naše země,“ upozornil jsem ho.

„A to dává tomu retardovi právo mít tady takovýhle zachvaty?“

„Ty asi nevíš, že *kemo sabe* není japonsky?“

„A jak to teda je?“

Zavrtěl jsem hlavou a beze slova odešel.

KRÁTCE po příjezdu do Japonska jsem byl s partou přátel v nějaké restauraci. Fungovalo to tam tak, že si člověk za tři sta jenů mohl u samoobslužného pultu natočit šóču, pivo, koktejly, whisky se sodou a další lihoviny a vypít jich, co jen hrdlo ráčilo. Fór byl v tom, že se to muselo stihnout během třiceti minut, protože po půlhodině se platilo znovu. Protože jsme byli bezostyšní ožralové, naivně jsme na tu hru přistoupili a za hodinu jsme se zmastili tak, že už to víc nešlo. Když jsem se pak se svým skotským spolubydlícím vracel vlakem domů, telefonoval jsem dosti hlučně mobilem se svojí bývalou přítelkyní, která byla ve Spojených státech a zrovna mi volala. Pamatuju si, jak přitom Skot seděl naproti mně a mlčky pozoroval sklenici plnou rumu, kterou svíral v rukou a kterou si odnesl z restaurace, aby mohl pít ještě po cestě. Ani jsem si přitom nevšiml starého muže, jenž se k nám tiše přiblížil. Zaznamenal jsem ho, teprve když mě začal japonsky peskovat. Neměl jsem tušení, jak velké faux pas pro Japonce znamená hulákat ve vlaku do mobilu, a ohradil jsem se. Skot na něj přitom mžoural nepřítomnými očima, něco zamumlal a vzápětí se celý pozvracel. K jeho cti nutno přiznat, že část zvratků skončila ve sklenici s rumem, takže to nebylo až tak katastrofální. Muž ovšem zbrunátněl a na nejbližší stanici pelášil ven z vagonu.

Tehdy jsem si myslel, že ten chlap je sráč, který se míchá do věcí, do nichž mu nic není. S odstupem času jsem si uvědomil, že sráč jsem byl já, protože jsem se nedokázal přizpůsobit japonským zvykům. Určitě si o mně tehdy myslel, že jsem *gaidžin*, cizák, barbar, a byla to pravda. Takže byl ten chlap rasista? Myslím, že ne. Japonci mají složitý systém jemně propracovaných

pravidel, která definují chování v určitých situacích. Oni ta pravidla dobře znají, a naopak cizinci je často neznají. Proto cizince vnímají jinak – a taky se k nim jinak chovají. To je prostě Japonsko. Buď si na to člověk zvykne, nebo by měl radši zvednout kotvy.

MUSELI jsme jít už dobrých deset minut, když jsme konečně našli to, co jsme hledali. Nalevo od hlavní cesty bylo mezi stromy napnuté lano s cedulkou uprostřed. Stál na ní anglický nápis VSTUP ZAKÁZÁN. Nad ní se kroutila udupaná lesní cestička mizející v hloubi lesa. Po obou stranách ji lemovaly mladé jehličnaté stromky, jejichž větve se nad cestou splétaly jako prsty kostlivců a vytvářely jakýsi zakázaný tunel, do něhož nebylo radno vstupovat.

Neklid, který jsem pociťoval před chvílí, se najednou vrátil s ještě větší intenzitou, ještě naléhavěji, a já začal zase přemýšlet o tom, jestli je opravdu vhodné tady stanovat.

Mel myslela očividně na to samé. Zkřížila ruce na prsou, jako kdyby jí byla najednou zima, a pronesla: „Neříkejte mi, že tam půjdeme.“

„Ale samozřejmě,“ opáčil Ben.

„A proč se neutáboříme třeba hned tady?“

„To by nebylo dobrodružství.“

„Já už zažívám dobrodružství ažaž.“

„Tady budeme moc na očích.“

„A komu? Vždyť jsme potkali jenom tři turisty!“

„Půjdeme po té cestě,“ řekl Ben. „A najdeme nějaké vhodné místo na táboření.“

„Ten japonský chlapík nám vyhrožoval, že nás nahlásí,“ poznamenal Neil. „Co když to opravdu udělá a pošle na nás místní policajty? Nemám chuť se nechat zavřít.“

„Zavřít? A za co?“ ozval se John Scott. „Za to, že jsme sešli z cesty?“

„Třeba za neoprávněný vstup na cizí pozemek. Viděli určitě naše stany a vybavení a dali si to dohromady.“

„Tohle je ale veřejný prostor.“

„Na téhle tabulce je nápis Vstup zakázán.“

„Nikdo nám za to nic neudělá.“

„A co znamená tohle?“ zeptala se Mel a ukázala na japonský nápis hned vedle anglického. Písmo bylo menší. Bylo to napsáno v *kandži*.

„Nechodte do lesa,“ překládal Tomo. „Ztratíte se.“

„To je všechno?“ zeptal jsem se zklamaně.

„Vidíš?“ řekl John Scott.

Rozhlédl jsem se kolem a snažil se najít nějaké další výstražné tabulky – a asi o dva metry dál spatřil kameru na černé kovové tyči, napůl schovanou za stromem.

„A co je sakra tohle?“ řekl jsem a ukázal na ni.

Všichni se podívali na kameru. Zaznělo několik překvapených výkřiků.

„Kdo to tam dal?“ divil se Neil. „Policie?“

„Určitě,“ řekl Ben. „Ale nedělal bych z toho drama.“

„Co tím myslíš?“ zeptala se Mel. „Můžou nás teď klidně sledovat.“

„I kdyby nás sledovali,“ prohlásil Tomo, „určitě se o nás nestarají.“

„Proč by se nestarali?“ namítl jsem.

„Oni se starají o lidi, co se přišli zabít. Ne o vás, cizince. Oni vědí, že nechcete spáchat sebevraždu. Nezajímáme je.“

„Takže souhlas?“ položil zásadní otázku Ben. „Jdeme dovnitř?“

Podíval jsem se na Mel. Pokrčila rezignovaně rameny, což přesvědčilo i mě. Ben se široce usmál, překročil provaz a pomohl Nině. Když přes něj lezla, vyhrnuly se jí kalhoty až nad lýtko. John Scott přeskočil lano elegantními nůžkami. Po něm následoval Tomo a Neil, který zničehonic zavadil o provaz nohou a málem upadl. Já jsem pak nadzdvihl provaz a s Mel jsme se protáhli na bobku pod ním.

Hlavní cestu jsme nechali za sebou a vydali se do neznáma.

4

ZA NAPROSTÉHO mlčení jsme pokračovali dál. Doba, kdy měl někdo náladu se vybavovat a družit, byla dávno pryč. Byl tu ale najednou nový, závažný problém – jak si ukrátit dlouhou chvíli. Z právního hlediska jsme sice nebyli na cizím pozemku, ale tak či onak jsme tu neměli co dělat. Aokigahara je místo, kam přicházejí lidé zemřít. Byl to domov mrtvých, ne živých. Myslím, že tahle skutečnost začala pomalu doléhat na nás všechny, zatímco jsme kráčeli dál a dál tímhle pichlavým tunelem působícím zároveň klaustrofobicky i hrozivě.

Nikdo se však ani nezmínil o tom, že bychom se měli vrátit. Něco nás hnalo dál. Zřejmě to byla nějaká morbidní zvědavost. Pro člověka je asi přirozené zjišťovat, co se skrývá za dalším rohem, byť ho tam může čekat nějaké nepříjemné překvapení.

Srdce mi bilo silněji než obvykle, smysly jsem měl bystřejší, jako kdybych do sebe právě kopl nejmní kýbl energetického nápoje. Moje oči prohledávaly spleť větví, která ohraničovala po obou stranách cestu, ačkoliv jsem vlastně neočekával, že tam něco zvláštního najdu. Houpající se oprátku? Mrtvolu?

Bledého ducha, jenž zmizí před našima očima mezi větve-
mi? Neslyšel jsem nic kromě praskání větviček pod nohama
a vlastního vzrušeného dechu. Znovu a znovu jsem se musel
divit nezvyklému tichu lesa a napadlo mě: „Hele, Tomo, kde
jsou vlastně zvířata?“

Podíval se na mě přes rameno. „Jak to myslíš?“

„Nejsou tady zvířata, ptáci, nic.“

„To je totiž kurevsky zjebanej les, chlape. Ptáci se tak boje-
jí, že si ani neuprdnou. Letěj radši jinam.“

„A co vítr?“ nadhodil Ben. „Vzduch se tu ani nehne.“

„Myslím, že to je kvůli stromům,“ odpověděl Neil. „Rostou
příliš hustě u sebe, takže vítr nemůže foukat skrz větve.“

„Jestli se po téhle stezce nemá chodit, Tomo,“ zamyslela se
Mel, „tak kvůli čemu tu je? Kdo ji udělal?“

„Asi policie. Používají ji, když hledají mrtvolu.“

„Kolik jich tady za rok najdou?“

„Asi tak sto. Dvě stě.“

Mel se zastavila. „Cože?“

Ostatní se taky zastavili.

Tomo pokrčil rameny. „Někdy víc, někdy míň.“

„To jsem si vůbec nemyslela, že je jich tolik.“ Mel úplně
zbledla. „Myslela jsem, nevím, že je jich jen pár do roka.“

Její představa se blížila mojí – tak deset, maximálně dvacet
lidí ročně.

„Japonsko je země s největším procentem sebevražd na svě-
tě. Mezi rozvinutými zeměmi,“ dodal Neil suše statisticky.

„Takže je docela pravděpodobné, že uvidíme nějakou mrt-
volu?“ zeptala se Mel.

„Je to velký les,“ snažil jsem se ji uklidnit neutrální větou.

„A kdybychom na nějakou fakt narazili,“ navázal Ben. „tak to bude spíš nějaká stará kostra nebo tak něco.“

„Tak to už jsem mnohem klidnější,“ řekla.

„Chtěla by ses vrátit?“ zeptal jsem se jí.

Podívala se na mě. „A ty?“

„Nebud' poseroutka, chlape,“ zahlaholil John Scott. „Už jsme se rozhodli. Jsme tady.“

„Chceš se vrátit?“ zeptal jsem se jí znovu.

„Kočičkó!“ zaperlil opět John Scott.

„Nepleť se do toho,“ odsekl jsem mu.

„Chtěl jsem jenom říct...“

„Tohle není tvoje starost.“

„To je v pohodě, kluci,“ řekla Mel. „Jsem v pohodě.“

John Scott zafrkal, jako kdyby se právě zapsal do Guinnessovy knihy rekordů v tahání železničního vagonu holýma rukama, a spolu s Benem zaujal místo v čele skupiny. My ostatní jsme je následovali. Párkrát jsem se na toho chlapíka podíval a v hlavě jsem si přehrával různé rozhovory. Uvažoval jsem o různých scénářích – jak mu řeknu, že ho tu nikdo z nás nechce. Další scénář byla pěstní potyčka, v níž hrdě zvítězím a pokořím ho.

Moje podráždění ale jako zázrakem zmizelo a má pozornost se obrátila zpátky k lesu. S každým dalším krokem byl stále děsivější. Mladé stromky svíraly prostor nad našimi hlavami mnohem těsněji, kmeny po stranách působily dojmem mříží vězení, ze kterého nemůže nikdo uniknout, zatímco spodní větve vypadaly jako vzpínající se pařáty kostlivců.

Najednou Ben vykřikl. Seběhli jsme se kolem nějakého předmětu na zemi vedle cesty. Naklonil jsem se Mel přes rameno a spatřil jakousi hromádku věcí, které tu musel někdo nechat teprve nedávno. Byla tu stříbrná kovová baterka, balíček baterií, ještě zabalených, pilka na železo s oranžovou rukojetí, černé gumové rukavice, nůžky, izolepa a průhledný plastový pytel plný různých lahviček s chemikáliemi.

„Museli to tady zapomenout policajti nebo dobrovolníci, co hledají mrtvolý,“ řekl Ben. „Vidíte ty nůžky a pilku?“

„Ale na co jsou ty chemikálie?“ divil se Neil.

Nikdo nevěděl.

John Scott sebral baterku a baterie.

„Johne!“ napomenula ho Mel. „Co to děláš?“

„Budou se hodit.“

„To si přece nemůžeš jen tak vzít.“

„Proč ne? Někdo to tu přece nechal.“

„Můžou si pro to přijít.“

„Až se budeme zítra vracet, tak to tady nechám.“

„Myslím, že bys to tady měl nechat teď.“

„A máš baterku?“

„Jo, mám.“

„A ostatní?“

„Já mám jednu,“ řekl Neil.

„No vidíš. Dvě baterky pro sedm lidí?“ John Scott si nás jednoho po druhém prohlížel. „Je někdo další proti třetí baterce? Za chvíli tady bude tma jako v pytli.“

To se ví, že teď už nikdo nic nenamítal.

NEVÍM, jak se mi dostal do levé boty kamínek, ale naprosto mě vytácel. Na rozdíl od ostatních jsem neměl trekové boty. Mám totiž boty číslo třináct, což je velikost, která se v Japonsku vůbec nedá pořídit – dokonce ani v tak velkém městě, jako je Tokio. Nepodařilo se mi tedy sehnat patřičnou obuv, vhodnou pro tenhle výlet, a proto jsem si vzal své staré běžecké boty Reebok, které jsem si přivezl ještě ze Států.

John Scott, který teď šel asi dva metry přede mnou a bavil se s Ninou, si zapálil cigaretu. Vyfoukl kouř přes rameno za sebe.

Poprvé jsem si všiml jeho bot – byly to osmnáctidírkové černé kožené martensky se žlutými tkaničkami. Stejně jako u jeho kožené bundy jsem nemohl pochopit, jak v něčem takovém může proboha vyrazit na túru.

Chtěl jít v tomhle opravdu na Fudži? Nebo má ve svém vojenském ruksaku ještě nějakou rezervní obuv?

„O čem jste se vy dva předtím bavili?“ zeptal jsem se Mel.

„S kým myslíš?“

Neodpověděl jsem. Věděla dobře, koho myslím.

„Vyprávěl mi o Okinawě. Říkal, že to je skvělé místo. Mohli bychom tam někdy zajet.“

„Kde bydlí v Tokiu?“

„Teď zrovna v nějakém hotelu lásky.“

„Cože? A kde proboha?“ Hotely lásky se v Japonsku říká budovám s křiklavými neony na fasádě, kde si zaplatíte pokoj na tři hodiny nebo třeba na celou noc. Na panelu v recepci si stisknutím tlačítka vyberete pokoj a zaplatíte tak, že bankovky dáte do jakési vzduchové roury nebo je předáte do tajemných rukou za neprůhledným mléčným sklem. Pár jsme jich s Mel

ze srandy vyzkoušeli a stálo to vždycky za to, protože pokoje jsou tam vybavené rekvizitami, jako jsou například otáčivé postele, zrcadla na stropě, karaoke, vířivky nebo výdejní automaty, v nichž si můžete koupit všechno – od piva přes pomůcky na sado-maso až po dámské kalhotky, samozřejmě použité, jak jinak.

„Bydlí v tom hotelu ve čtvrti Šibuja. Jednou jsme tam taky byli, pamatuješ? V té malé uličce?“

„Jo, pamatuju.“ Matně jsem si vzpomínal, že se ta oblast jmenovala Love Hotel Hill. Náš pokoj neměl okna – ze stejného důvodu, jako je nemají třeba kasina. „Tam je ale přece fůra hotelů. Jak to, že se ubytoval zrovna v tom, co jsme byli my?“

„Doporučila jsem mu ho.“

Zamračil jsem se. „Odkdy jsi věděla, že bude v Tokiu?“

„Pár dnů předtím, než přijel.“

„A tehdy jsi ho pozvala, aby šel s námi na Fudži?“

„Jo, řekla jsem mu, že tam chceme jet. On tam prý už byl a měl jiné plány. Včera večer mi ale napsal, že mu něco nevyšlo, a tak vyrazí s námi.“

Zíral jsem před sebe. John Scott si dal dalšího šluka a vyfoukl na nás kouř.

„Co si myslíš o jeho bundě?“ zeptal jsem se Mel.

„Co je s ní?“

„Vzít si na túru koženou bundu? Do hor?“

„No, on jednoduše neplánoval, že půjde na túru. Vždyť ti to říkám. To je jediná bunda, kterou si vzal s sebou.“

Říkal jsem si, že to už stačí. Měl jsem ale stále potřebu se v tom trochu povrtat. Nelíbilo se mi, jaký vztah k němu Mel

má. Možná jsem byl trochu podrážděný. Nevím. Něco mi na tom všem nesesedělo.

„A odkud je?“ zeptal jsem se.

„Proč se o něj tak zajímáš?“

„Žárlím.“

„Ze Saint Heleny. Říkala jsem ti přece, že ho znám ze střední.“

„A jaké je jeho příjmení?“

Mel se na mě nechápavě podívala.

„No co je?“

„Scott, samozřejmě, ty chytráku.“

Pozdvihl jsem obočí. „Děláš si ze mě srandu? Myslel jsem, že Scott je jeho druhý jméno, něco jako Billy Bob.“

„Ne, je to jeho příjmení.“

Nedokázal jsem potlačit smích. Docela se mi ulevilo – částečně proto, že ten les byl tak zatraceně temný, ale možná ještě víc, protože jsem se mohl zasmát Johnu Scottovi.

„Co je na tom směšného?“ zeptala se.

„Znáš někoho, kdo se představuje jménem i příjmením?“

„Spousta lidí to dělá.“

„Tak možná někde na obchodním jednání. Ty mu říkáš Johnne Scotte?“

„Říkám mu Johne.“

„A co ostatní?“

„Když jsme byli na střední, říkalo se mu Scotty. Teď nevím, jak mu říkájí.“

„To je, jako kdyby mi lidi říkali Ethan Childs.“

„On se tě ale neprosil, abys mu říkal John Scott. To bylo tvoje rozhodnutí.“

„Jo, jasně, ale kdyby mě lidi oslovovali Ethane Childsi, řekl bych jim, že jsem jenom Ethan. Co si o sobě myslíš? Že je nějaká celebrita?“

„Co s ním máš za problém?“

„Nemám s ním žádný problém.“

„Hej, podívejte se támhle,“ ozval se zase Benův křik.

Na okamžik mě opět zachvátil pořádný strach. Něco jsme asi našli. Někdo se tu bude houpat na oprátce. Mrtvý, chladný a...

Byla to bota. Nic víc. Opuštěná bílá bota.

Ležela kousek od cesty, hned vedle skalky pokryté zeleným mechem.

Ben a John Scott se tam hned vypravili.

„Značka Nike,“ řekl Ben.

I my ostatní jsme došli až k ní. Byla to pánská bota. Velikost osm nebo devět. Tkanička však chyběla.

Prozkoumal jsem okolí, ale žádné stopy lidských aktivit jsem nenašel.

„Vypadá, že už se tady nějakou dobu válí,“ ozval se Neil.

„Myslíš, že je to... však víš,“ vysoukala ze sebe Mel, „někoho, kdo se zabil?“

„Koho jinýho by to mohlo být?“ namítl John Scott. Přemýšlel jsem, že mu budu odteďka říkat jenom John, ale toho Scotta jsem se nedokázal zaboha zbavit. Pořád jsem se musel v duchu smát tomu, že se představil jménem i příjmením, že se považuje za někoho, kdo je tak významný jako třeba Tom Cruise. „Turista by si asi všiml, kdyby ztratil botu.“

„Toho by si všiml i člověk, co se sem přišel zabít,“ konstatoval jsem. „Mluvíme pořád o lidech, ne o zombíích.“

„Ale kde jsou tkaničky?“ zeptala se Mel.

„Možná je použil...“ navrhl Neil.

„Tkaničky?“ zapochyboval jsem.

„Víte, co si myslím?“ řekl Tomo. „Že toho chlapíka sežralo zvíře.“

Ben zavrtěl hlavou. „Byly by tu kosti, šaty.“

„Třeba si ho někam odtáhlo. A bota mu spadla.“

„To se mi nezdá,“ pochybovala Mel.

„Jsou v téhle oblasti medvědi, Tomo?“ zeptal jsem se.

„Jo, chlape,“ odpověděl. „Spousta.“

„Myslím to vážně.“

„Jo, jsou tady,“ potvrdil jeho slova Neil. „Četl jsem, že lidi viděli medvědy i při výstupu na Fudži. Medvědi ale na člověka zaútočí velmi zřídka. Jenom tehdy, když se dostanete mezi ně a jejich mláďata.“

„Já neříkám, že medvěd sežral nějakýho živýho chlápka,“ pokračoval Tomo. „Chci jen říct, že sežral mrtvýho chlápka.“

„A co na tom vlastně záleží?“ trhnul sebou John Scott netrpělivě. „Tohle jsou jenom dohady. A my tady ztrácíme čas. Chci vidět nějakou pořádnou *mrtvolu*!“ Otočil se na cestu a pokračoval dál do hloubi tmavého lesa.

Zbytek skupiny ho po chvilce ticha následoval.

5

ZNATELNĚ se setmělo, a to během několika málo minut. Předtím v otvorech mezi větvemi nad našimi hlavami probleskovala žulově šedá obloha. Teď už děravým baldachýnem pronikalo jenom trochu šedi, nebo spíš černi měnící den v předčasný soumrak. Vždycky jsem si užíval soumrak, kdy pozdní odpoledne přechází k večeru. Pokaždé s sebou přinášel určitý klid. Ale v Aokigahaře to neplatilo. Stromy tady působily zlověstným, vychrtlým dojmem. Jejich listům chyběla vibrující živost, jako kdyby z nich někdo vysál všechnen život. Elastické stíny se natahovaly a spojovaly v jednolitě útvary. Moje mysl a oči se mnou začaly hrát natolik zvrhlou hru, že jsem ve zkrouceném kmeni stromu viděl tvář mučeného člověka a v hrbolku vulkanické horniny černající lebku. Kromě toho jsem měl stále nepříjemný pocit, že nás někdo sleduje. Hned několikrát jsem periferním zrakem zachytil v lese zvláštní pohyb, o kterém jsem nedokázal říct, jestli byl skutečný, nebo ne.

Ale nebyla tu přece žádná zvířata, žádný vítr, jenom stromy a my, krácející touhle... hrobkou.

Nebyl jsem jediný z naší skupiny, koho les děsil. Chovali jsme se všichni jako zvířata, která větrí nějakou past, a vysílali úkosem pohledy na probleskující baldachýn stromů, jež nás dusily, jako kdybychom čekali, že na nás každou chvíli vykoukne nějaká dosud skrytá hrozba.

Po pravé straně najednou zapraskaly větve. Ben a Nina, oba šli přede mnou, vyskočili asi třicet centimetrů nad zem. Tomo si okamžitě sedl na bobek a chytil se za hlavu jako chlapík na Munchově obraze *Výkřik*. Mel mě chytila tak silně za ruku, až to zabořelo. Pak se nám za zády vynořil s hurónským smíchem John Scott. Věděl jsem, že to byl on – ještě předtím, než hodil mezi stromy další kámen.

„Panebože, John!“ vykřikla Mel. „Tohle ale není vůbec sranda.“

Nepřestával se smát. Neil, který šel vedle něj a kterého jsem si dokázal představit jako jeho spoluspiklence, se tvářil pobaveně a zároveň zahanbeně.

„Ty zasranej demente!“ zlobil se Tomo, ačkoliv se přitom přitrouble usmíval. „Málem jsem si nadělal do kalhot.“

To způsobilo, že John Scott se rozchechtal ještě víc. Ben a Nina se přidali a za chvíli už se řehotali úplně všichni. Potřebovali jsme to jako sůl. Byl to ventil pro napětí, které se hromadilo v duši nás všech.

Byl to ale jen krátký odklad a poté, co uhasly poslední výbuchy smíchu a my se vydali na další pouť, se opět rozhostilo tíživé ticho, stejně znepokojující jako předtím.

Podíval jsem se vedle sebe na Mel. Kousala si spodní ret, oči upřené na cestu, koukala, kam šlape. Napětí v jejím těle jsem

cítil skoro fyzicky. Podívala se na mě taky a usmála se. Byl to úsměv s náznakem váhavosti, nemocniční úsměv, kterým se na mě dívaly sestry, když jsem byl s Garym poslední hodinu jeho života. Smích, jenž má člověka ukonejšit.

Najednou jsem měl špatný pocit, že jsem ji na tenhle výlet vytáhl.

Na takové recese moc nebyla. Často se dokonce odmítala dívat na horory, protože na ni byly příliš strašidelné, a ona velmi zřídkka, pokud vůbec, dělala něco, co by bylo nebezpečné nebo zakázané.

Vzal jsem ji za ruku a zeptal se: „Tak co, je ten les ještě začarovaný?“

„Asi trochu jo,“ odpověděla. „Mám pocit, že vstupujeme do strašidelného revíru nějaké zlé čarodějnice.“

„Tuším, co ti běží hlavou.“

„O čem jsi teď přemýšlel? Pět minut jsi mlčel.“

„Myslel jsem na naši dovolenou ve Španělsku,“ řekl jsem popravdě. Dával jsem si dohromady jakýsi pomyslný seznam nejloupějších věcí, které jsem kdy v životě udělal nebo se o ně pokusil. Na stupních vítězů by se určitě umístil přechod přes španělské Caminito del Rey, který jsme absolvovali loni v létě. Byla to vyčerpávající túra na hranici našich sil po sotva metr široké cestičce vedoucí nad stometrovým útesem spadajícím do údolí řeky. Mám strach z výšek a myslel jsem si, že zdoláním téhle stezky se mi ho podaří překonat. Když jsme se ale dostali na místo, kde došlo k sesuvu půdy a kde zůstala jenom velká průrva, přes níž vedly tenké ocelové trámy, udělal jsem čelem vzad a vrátil se k Mel, která čekala ohleduplně kus cesty zpátky.

„Modrá obloha, teplo,“ řekla Mel. „To byla tak skvělá dovolená. Radši na to nevzpomínat.“

„Byla bys radši tam?“

„Myslíš radši tam než v Japonsku? Nebo než v umírajícím lese?“

Myslel jsem samozřejmě umírající les. Když to ale vyslovila sama, odpověděl jsem: „Než v Japonsku. Napadlo mě, že se nemusíme vracet do Států. Můžeme učit ve Španělsku. Učitele angličtiny tam taky potřebují.“

„To nebude tak jednoduché. Oni radši zaměstnají někoho z Anglie, protože má pas EU.“

„A co třeba Thajsko, Česká republika? Nebo bychom mohli jet do Turecka. Tam někoho pořád shánějí a nabízejí prý fajn podmínky. Můžeme být kdekoliv, jet kamkoliv chceme.“

„A co naše budoucnost, Ethane? Myslíš, že budeme takhle cestovat do šedesáti? Měli bychom být už...“

„... dospělí?“ dokončil jsem za ni větu.

„Přesně tak.“

„Je nám teprve šestadvacet.“

„To je blíž k třicítce než k dvacítce.“

„To je blíž k pětadvacítce než ke třicítce.“

„No jak chceš.“

„Jsme pořád ještě mladí.“

„Ale stárneme. A co jsme dokázali? Nemáme dům, žádné úspory. Žádné...“ Mel nedokončila větu. „Co děti?“

Polkl jsem naprázdno. Zase ty děti. V poslední době to bylo její oblíbené téma. Určitě bych jedno nebo dvě děti chtěl... až přijde čas. Třicítka mi na to vždycky připadala jako

fajn věk, ačkoli nevím, proč jsem si vybral zrovna tohle číslo, snad proto, že to je začátek dalšího desetiletí života. Nebo mi spíš přišlo, že ve třiceti je muž dostatečně zralý na to, aby se stal otcem.

„Ty bys opravdu chtěla takhle brzo děti?“ zeptal jsem se.

„Jo.“

„Jsme ještě mladí.“

„To slyším pořád.“

„Víš, jak to strašně leze do peněz?“

„Vím to naprosto přesně. To je taky důvod, proč odjíždíme z Japonska – a proč se nemůžeme potloukat po světě, jak by se nám líbilo. Teda alespoň ne s tím platem, který máme teď. Teď jsme v pohodě, protože živíme jenom sami sebe. Ale co kdybychom měli dítě? Musíš platit školu, oblečení, jídlo, účty za doktora. Ve Státech bych si mohla najít práci ve školství. Pak můžu mít mateřskou dovolenou, přídavky.“

„A to bys byla v Kalifornii? Víš, jak je to daleko z Wisconsinu? To už bych mohl zůstat v Japonsku.“

„Mohl by ses se mnou vrátit do Saint Heleny.“

Saint Helena. Úplně jsem oněměl. Saint Helena je malé město v údolí Napa, které je známé jenom díky tomu, že se tam asi před sto lety zastavil na své svatební cestě Robert Louis Stevenson. Teď jsem se poprvé dozvěděl něco o tom, že bychom tam měli přesídlit, a hodně mě to zaskočilo.

Došel jsem k závěru, že do Asie jezdí učit angličtinu čtyři typy lidí. První jsou mladí lidé, kteří chtějí rok nebo dva cestovat, pak se vrátí domů a začnou se věnovat kariéře, do které zapadnou až po uši a už se z ní nikdy nevyhrabou. Další skon-

čí tak, že si vezmou nějakou Asiatku nebo Asiata a stráví zbytek života jako vyhnanci a domů se vracejí maximálně tak na svatby či pohřby nebo aby na Vánoce navštívili své stárnoucí rodiče. Třetí skupina jsou trochu dobrodružnější nатуry, jež se nebojí vzdát lepších platů a životní úrovně, které jim poskytuje Japonsko nebo Jižní Korea, a dají místo toho přednost uvolněnému životnímu stylu někde v tropických oblastech jihovýchodní Asie. Bývají to z největší části muži, kteří nemají rozhodně zájem v nejbližší budoucnosti – pokud vůbec někdy – založit hnízdečko. Mnoho z nich si svou budoucnost představuje jako jakýsi předčasný důchod, koupí si chatku na písečné pláži a podzim svého života přežijí díky pravidelnému zásobování pivem za pět centů a díky holkám, které by mohly být jejich dcery a které si u nich podávají dveře, aby je oblažily.

Poslední kategorie jsou takzvaní utíkači, což stručně vystihuje jejich motivy – před něčím utíkají. To byla skupina, do níž jsem patřil já i Mel. Já jsem utíkal od Garyho smrti, zatímco Mel utíkala od rodinné reputace, která byla katastrofální.

Její rodiče se rozvedli, když už byla větší a studovala na Kalifornské univerzitě v Los Angeles. Její matka si brzy našla jiného muže. Když se to její otec dozvěděl, vloupal se do nápadníkova domu a udusil ho plastovým pytlem. Brzy ho ale vypátrala kriminálka ze San Diego, byl odsouzen a teď si odpykával trest ve státní věznici v Corcoranu, ve stejné díře, kde tráví zbytek svých dnů i Charles Manson.

Po absolutoriu se Mel vrátila do Saint Heleny, aby byla se svojí matkou, a protože to je město s asi pěti tisíci obyvateli,

o vraždě tu věděl úplně každý a bylo to taky oblíbené téma hovoru. Protože se do ní kvůli tomu neustále někdo navážel, nevydržela tady a asi po měsíci utekla do Japonska.

Člověk ale nemůže utíkat donekonečna. Ačkoliv se Mel nikdy netajila tím, že se chce vrátit do Států, ani ve snu by mě nenapadlo, že se chce vrátit do svého rodného města.

Mel se na mě koukala a čekala, co řeknu.

„My se tam ale nemůžeme vrátit,“ namítl jsem.

V jejich očích se najednou objevil hněv. „Proč ne?“

„Ty víš proč.“

„To už je dávno. Lidi zapomínají.“

„Na malém městě nikdy.“

„Ale já jsem nic neudělala.“

„Na tom nesejde.“

„Je tam pěkně.“

„Je fůra pěkných míst, Mel. Proč zrovna Saint Helena?“

„Moje máma je sama,“ řekla po několika vteřinách váhání.

„Myslím, že chce, abych se vrátila.“

Zachvátila mě panika. „Ty chceš žít se svojí matkou?“

„To samozřejmě ne. Ale chci jí být nablízku. Abych ji mohla párkrát do týdne navštívit.“

„Jsou v Saint Heleně nějaké školy, kde bychom mohli učit?“ zeptal jsem se diplomaticky.

„To si myslíš, že jsem se učila někde podomácku? Je tam střední škola a chodí tam asi pět set studentů.“

„A jaká je šance, že by tam bylo volné místo, nebo spíš dvě?“

„Určitě by to stálo za zeptání, ne?“

Otevřel jsem pusou, abych odpověděl, ale hned jsem ji zase zavřel. Nechtěl jsem se s Mel hádat, alespoň ne tady. Jenom jsem pochybovačně zavrtěl hlavou.

Vrhla na mě neurčitý pohled, zrychlila krok a nechala mě samotného s chmurnými myšlenkami na dalších pět let strávených v Saint Heleně mezi šeríkovými keři, babičkami a občas i s lynčujícím davem v patách.

UŽ JSME šli asi hodinu a půl a já zjišťoval, že si na tu zádumčivou hrůzu lesa sebevrahů začínám zvykat. Ale cesta najednou skončila. Stáli jsme u dvou groteskně pokroucených stromů, které mě fascinovaly a zároveň se mi hnusily. Vypadaly jako dva hadi, již se ovíjejí kolem sebe, bojují spolu a snaží se jeden druhého uchopit, obtočit. Už desetiletí tu musely takhle zápasit, aby získaly místo na slunci, které tu vzniklo po pádu nějakého jiného stromu. Bylo to dokonalé ztělesnění bezohledné strategie „přežít za každou cenu“, jež zachvacovala každý kus dřeva, každý kořínek v tomhle lese, což zesilovalo můj dojem, že je to nelítostné místo plné pravěké krutosti, že to je peklo na zemi, dokonce i pro rostliny.

Někdo namaloval na oba kmeny asi dva metry nad zemí bílou barvou jakési šipky. Každá ukazovala na opačnou stranu.

„To jsou šipky?“ zamračila se Mel.

„Řekl bych, že je tu udělali policajti,“ řekl Neil. „Aby našli další cesty.“

„Nebo mrtvoly,“ připomněl jsem.

Všichni se na mě podívali.

„Ty si opravdu myslíš, že ukazují směr k mrtvolám?“ zeptala se Mel.

„Možná už tam nebudou,“ připustil jsem. „Policie už je mohla odklidit.“

„Takže kam půjdeme dál?“ procedil John Scott a zapálil si cigaretu.

„Myslím, že bychom neměli scházet z cesty,“ ozvala se Mel.

„Nepůjdeme daleko,“ uklidnil ji.

Ben přikývl. „Rozdělíme se. Jedna půlka půjde doprava a druhá doleva a do hodiny si zavoláme, jestli jsme něco objevili.“

Mel a já jsme se koukli na mobily. Byl tu signál.

„A co když nikdo nic nenajde?“ namítla Mel.

Ben pokrčil rameny. „Tak se tady za dvě hodiny setkáme.“

„Takže v pohodě?“ zeptal se John Scott.

„Jo, chlape,“ odpověděl Tomo.

John Scott kývl na Neila. „A co ty na to, borče?“

Neil zíral nepřítomně do lesa. „Nevím,“ zašeptal. „Mám z toho místa dost blbej pocit.“

„To máme všichni. Je to fakt ujetý. Ale už jsme tady a ušli jsme kus cesty. Myslím, že už brzo něco najdeme.“

„Brácho, v tom to právě je. Nejsem si jistý, že chci *něco* najít.“

„Ty snad nechceš vidět mrtvolu?“

„Nepatříme sem. To, co tady děláme, je chyba. Nemáme k tomu místu respekt.“

Mel souhlasně přikývla.

„Podělal se z toho ještě někdo?“ provokoval John Scott.

To Neila našťvalo. „Já jsem se nepodělal.“

„Tak pojď s náma.“

„Jo, chlape,“ přidal se Tomo. „Nebud' podělanej maník.“

Neil rozhodil bezmocně rukama. „Já nejsem podělanej. Klidně tam půjdu, už jen proto, abych vám dvěma zavřel hubu.“

„Uá,“ vydal John Scott naprosto idiotský zvuk. Pak se podíval na Mel a na mě.

Ačkoli jsem začal zrovna uvažovat o tom, co řekl Neil, a ptal se sám sebe, co tady vůbec děláme, ty šipky ve mně probudily určitou touhu po dobrodružství. A John Scott měl vlastně pravdu. Došli jsme až sem. Tak proč se právě teď zastavovat. Jde jen o to, kouknou se kousek dál, mrknout se, co je za rohem. Tam se můžeme utábořit, najíst se, odpočívát a nepřemýšlet o tom, že musíme zítra ještě něco udělat.

Mel si všimla mého odhodlání a ustoupila. „Dobře. Tak ještě jednu hodinu,“ řekla. „A ani o minutu víc.“

„Fajn. Ještě hodinu,“ souhlasil s úsměvem Ben. „Dobře. Nina a já jdeme nalevo. Kdo jde s námi?“

„Já,“ prohlásil John Scott. Típl botou nedopalek cigarety, požehnal nám pozdravem „buďte tady s bohem“ a vyrazil neohroženě do lesního porostu jako nadšený skautík, který si chce vysloužit další odznáček za statečnost.

Izraelci nám zamávali a vydali se v jeho stopách.

„Tak, a už jsme jenom čtyři...,“ zašeptal Neil tiše.

6

TERÉN v lese byl dost neschůdný, a postupovali jsme proto velmi pomalu. V chůzi nám nebránil ani tak hustý porost stromů a keřů jako spíš samotný povrch země. Každých pár metrů jsme museli přelézat spadlé kmeny, uschlé větve a vulkanické balvany. Kdykoli jsem se při jejich překonávání snažil chytit nějakého mladého stromku, vytrhl se i s kořeny ze země, jako kdyby byl zasazený v másle. Jak se ukázalo, nejnebezpečnější přitom byla rozsáhlá síť lávových kráterů pod našima nohama. Dvakrát jsme se dostali do oblasti, kde ztuhlé, ale porézní magma pod váhou stromu nevydrželo. Procházeli jsme kolem ohromných kráterů o průměru dobrých šesti metrů. Povrch pokrytý mechem byl navíc kluzký, a museli jsme se proto pohybovat s největší opatrností. Bylo snadné si představit smrtelný pád, který kdyby člověka přímo nezabil, mohl mít za následek silné krvácení způsobené velmi ostrými výčnělky magmatu. Bez pomoci by tu mohl člověk snadno vykrvácet.

Napadlo mě, že jediným pozitivním rysem této krajiny je nutnost soustředit se cestu. Člověk pak nemá čas vnímat kolem visící mrtvoly ani noc, která se rychle blížila.

Když jsme po náročném výkonu konečně zastavili, abychom si odpočinuli, vyndal jsem z batohu svoji lahev s vodou a nechal ji kolovat. Vrátila se mi skoro prázdná. Dopil jsem ji, protože jsem věděl, že Mel má v batohu ještě půllitr, což by nám mohlo do zítřka stačit.

Tomo se šel vymocit za strom. Rozhodl jsem se, že půjdu taky. Když jsem stál zády k ostatním, zasáhla mě velmi naléhavá myšlenka. Pokud se tu ztratíme, najdeme asi těžko cestu zpátky. Nápisys nás samozřejmě varovaly a Mel o tom taky mluvila, ale mě to ve skutečnosti došlo až teď.

Ztraceni v Lese sebevrahů.

Tomo a já jsme se vrátili k ostatním současně. Zapínal si pásek a chvástal se, že od posledního čurání mu jeho kámoš pořádně vyrostl.

Neil si z něj utahoval, že na začátku cesty musel být teda opravdu malý.

„Jak se cítíte, lidi?“

„Jsem unavená,“ řekla Mel.

„Mám hlad,“ pravil Tomo.

„Mám hlad a jsem unavený,“ prohlásil Neil.

Souhlasně přikývl. „Ještě půl hodiny nebo tak nějak. Pak to otočíme a najíme se.“

Mel se podívala směrem, odkud jsme přišli. „Víme jistě, kudy se dostaneme zpátky?“

„Já to vím,“ řekl jsem.

„Protože, jestli chceme jít zpátky...“

„Já cestu znám,“ uklidnil jsem ji.

„Myslím, že můžeme případně volat o pomoc.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy.